

sanud, ja on nähha, et keif 6 puud, iggaüks
3 perret andwad, sest et temma keif nenda
ossi teinud, kuida se ramat tedda õppetab.

Nenda wõiksin ma mitto sadda wigga üles
luggeda, mis mo omma silm on näinud, agga
ruum on wägga nap. Sedda keige suremat
kahjo teeb, tallo rahwa seas, se häbbematta
ebbausk, mis neid saggedaste üsna paljaks
risub; agga kellest surem hulk lahti ei lasse.

Arka üles, kes sa maggad

Ebba-usso koorma al!

Miks sa temma peäle taggad?

Waimus on jo Jummalal:

Sulle anda, sinnult wõtta,

Temma jure palwes tõtta!

Jätta kurjust, nõua head,

Siis so kääsi hästi käib,

Rui sa ebba-usso pead,

Mis se sulle anda woib!

Se jo wiib, oh usso mind,

Iggaweste hukka sind!!

Rahhuta meel.

Janimenne! sinno suggo,

Polle keige loma seast,

Mitte rahhul, kui so luggo

Nenda ei kái õige heast:

Ikka sa kül tahhad sada,

Agga ühti ärra anda.

Ei so tahtmist ükski täida,

Rui sa saad, siis tahhad weel,

Rahho-meelt ei sa näita,

Ahnest libbab sinno keel;

Silmad neelwad emalt jo:

„Tulle meile, mulle to!“ —

Taewa kõrgus, Ma laius,

Rui ka merre süggawus,

Melaks sinno ahnus, maius;

Sest keif nende warrandus,

Weel ei täidaks sinno tahtmist,

Armastaksid seäl weel petmist.

Sul on Ma, mis wilja kannab

Millal tännad selle eest,